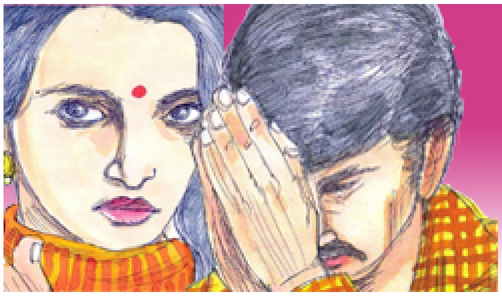

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

మూడు సంవత్సరాల తర్వాత...

కారు పార్క్ చేసి దిగి, "ఇదే ప్లేస్ కదా" అనుకుంటూ, సెల్‌లో మెసేజ్ ఓపెన్ చేసి రీకన్ఫర్మ్ చేసుకున్నాను.

పార్కింగ్ నుంచి కదిలి, నీడలు తేలుతూ వున్న నల్లని గ్రానైట్ మెట్లమీద హైహీల్స్‌ని టకటకలాడిస్తూ డోర్ తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళాను.

తలుపు తీస్తూనే, ఏ.సి వెంట్‌లో నుంచి చల్లగాలి ఒక్కసారిగా మొహాన్ని తాకింది. భుజాల మీదకి వదిలేసిన జుట్టుతో బాటు, నేను కట్టుకున్న లైట్ వెయిట్ శారీ కొంగూ ఒకేసారి గాలికి రెపరెపలాడాయి.

హోటల్ లోపల పరుచుకున్న ఆర్టిఫిషియల్ లైటింగ్, సన్నగా వినిపిస్తున్న మ్యూజిక్. బైట నుంచి పూర్తిగా వేరే వాతావరణంలోకి వచ్చిన ఫీలింగ్‌ని కలిగిస్తూ వుంది.

ఫోర్క్‌లూ, స్పూన్‌లూ, పింగాణీ గిన్నెలకీ, ప్లేట్లకీ తగిలి చేస్తున్న సన్నటి శబ్దాల మధ్య ఠీవిగా నడుచుకుంటూ, నేను వెళ్ళాల్సిన టేబుల్ వైపుకి నడిచాను. మధ్య మధ్య కొన్ని తలలు నావైపు తిరిగి చూడడం. కొన్ని చూపులు నా వెనకే రావడం నాకు తెలుస్తూనే వుంది.

"హాయ్!" కాస్త దూరం నుంచి అరుణ్ చెయ్యివూపాడు.

నవ్వుతూ వెళ్ళి అతని ఎదురుగా కూర్చున్నాను.

"యూ ఆర్ లుకింగ్ బ్యూటిఫుల్" కన్నార్పకుండా నన్నే చూస్తూ అన్నాడు.

"థాంక్యూ! ఇవాళ ఆఫీస్‌లో 'ఎథినిక్ డే' అని యిలాంటి గెటప్‌లో వెళ్ళాల్సివచ్చింది. రొటీన్ గోల. దీపావళి ప్రీ సెలబ్రేషన్స్‌ట. ఇంతకీ ఎంతసేపట్నుంచీ వెయిట్ చేస్తున్నావు?" హాండ్ బ్యాగ్‌ని తీసి పక్క ఛెయిర్‌లో పెడుతూ అన్నాను.

"ఎక్కువసేపు కాలేదు. ఆర్డర్ చేద్దామా?" అంటూ మెనూకార్డు ముందుకి తోశాడు.

ఇద్దరం ఎవరికి కావలసింది వాళ్ళం ఆర్డర్ చేశాం.

అరుణ్ నేను హైదరాబాదులో జాబ్‌లో చేరినప్పుడు స్వప్న ద్వారా పరిచయం అయ్యాడు.

సహజంగానే, అరుణ్‌ది ఎక్కువగా మాట్లాడే మనస్తత్వం కావడం, ఇంకా బోల్డంత కలుపుగోలుతనం కూడా వుండడం వల్ల, తొందరగానే మా యిద్దరికీ స్నేహం కుదిరింది.

కాస్సేపు, ఆ మాటా, ఈ మాటా అయ్యాక, "ఏంటీ? ఫోన్‌లో కాకుండా, ఫేస్ టూ ఫేస్ మాట్లాడాలి అని పిలిచావు?" నేరుగా విషయం అడిగేశాను.

అరుణ్ భుజాలెగరేసి, చిన్నపిల్లాడిలా చేతులు రుద్దుకున్నాడు.

అతని వాలకం చూస్తుంటే, నెర్వస్‌గా వున్నాడనిపించింది.

ఇంతలో, వెయిటర్ మేం ఆర్డర్ చేసిన సూప్, న్యూడిల్స్, సలాడ్ తీసుకువచ్చి, టేబుల్ మీద పెట్టి వెళ్ళాడు.

"కమాన్! రిలాక్స్ అంత నెర్వస్‌గా ఫీలవక్కర్లేదు. టైం తీసుకుని చెప్పు" సూప్ బౌల్ ముందుకి లాక్కుంటూ చెప్పాను.

"తనూ.. అదీ.. అదీ.. నా మీద నీ ఒపీనియన్ ఏంటి?" ఆరాటంగా నా మొహంలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

అతని వాలకాన్ని బట్టి, అతని ఉద్దేశ్యాన్ని అర్థం చేసుకున్నాను.

"చెప్పేదేముందీ? యూ ఆర్ ఎ జెంటిల్మెన్" అన్నాను బైటపడకుండా నవ్వుతూ.

"అంటే నేనొక గుడ్ హజ్బెండ్‌ని కాగలనంటావా?" అడిగాడు.

"అది నేనెలా చెబుతాను? నీ భార్య మాత్రమే చెప్పగలదు" అన్నాను కాజువల్‌గా.

"అదే. నువ్వు నా భార్య అయితే... ఐ మీన్ నువ్వే నా వైఫ్‌గా వున్నావనుకో. నేను హజ్బెండ్‌గా నీకు ఓ.కేనా! "ధైర్యం చేసి అడిగేశాడు.

వెంటనే, నా చేతిలోని స్పూన్‌ని సూప్ బౌల్‌లోకి వదిలేశాను.

"నాకు తెలుసు. నువ్వు సందీప్ అనే అతన్ని ప్రేమించావని. నాకేం అభ్యంతరంలేదు. ఈ రోజుల్లో యిది చాలా కామన్. నాకూ పాస్ట్‌లో యిద్దరు గాల్‌ఫ్రెండ్స్ వున్నారు. ఒకరితో చాలా సీరియస్ రిలేషన్‌షిప్ కూడా ఉండేది. కానీ, అది వర్కవుట్ అవలేదు. మెచ్యూరిటీలేని వయసు.

నిన్ను మూడేళ్ళ నించి చూస్తున్నాను. పెళ్ళి చేసుకుంటే, నీలాంటి అమ్మాయే కావాలనిపించింది.

నీ వైపు నుంచి నువ్వు ఒప్పుకుంటే చాలు. నాకింకేమీ అవసరంలేదు. నా గురించీ నీకు తెలుసు. పెద్దగా బాదరబందీ లేని ఫ్యామిలీ మాది. మా అమ్మా నాన్నా చాలా ఓపెన్ మైండెడ్ పీపుల్.

నువ్వు లేకపోతే నేను చచ్చిపోతాను. నిన్నే ప్రేమిస్తున్నాను అని సినిమా డైలాగులు చెప్పను. ఈ వయసులో అలా మాట్లాడితే అది ఒక పెద్ద జోక్‌లా వుంటుంది. నా ప్రపోజల్ గురించి నువ్వు కాస్త ఆలోచించి చెప్పు అని మాత్రం అడగగలను" చెప్పేసి వెనక్కి వాలాడు.

నేను అరుణ్ చెప్పిందంతా సావధానంగా విన్నాను. అతను చెప్పిన తీరు నిజంగా నాకు నచ్చింది.

"ఐ విల్ థింక్ ఎబౌట్ యిట్" చెప్పాను పొడిగా.

"హమ్మయ్య" గట్టిగా నిట్టూర్చాడు అరుణ్.

నేను అతనివైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాను.

"కంగారుపడకు. ఈ రిలీఫ్ నువ్వు ఒప్పుకుంటావని కాదు. నేను నిన్నరాత్రి నుంచి ప్రిపేరయ్యినదంతా కరెక్ట్‌గా, తడబడకుండా చెప్పగలిగినందుకు. ఇంకా, నువ్వు వేడి వేడి సూప్ నా మీద దొర్లించనందుకు" అన్నాడు నవ్వుతూ. అతని మాటలకి నేనూ నవ్వాను.

"చూడూ! నీ డెసిషన్ ఏదైనా, మనం ఎప్పటికీ ఫ్రెండ్స్‌లానే వుంటూ. ఒకవేళ మనిద్దరికీ పెళ్ళి కాలేదనుకో అప్పుడు నేను మా అమ్మ పోరు పడలేక వేరే అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుంటాననుకో. నేను మా ఆవిడతో గొడవపడ్డప్పుడల్లా, యిలా నీతో కూర్చుని సూప్ అయినా తాగొచ్చు. అన్నాడు మళ్ళీ నవ్వేస్తూ.

అపార్ట్‌మెంట్ తాళం తీసి, లోపలికి వచ్చాను. వస్తూనే, ఫ్రెష్ అయ్యి నైట్‌పాంట్, టీ షర్టులోకి మారి సోఫాలో వాలిపోయాను. బైట దీపావళి సంబరాలు జరుగుతున్నాయి. పైకెగిసిన తారాజువ్వలు, ఆకాశంలో పువ్వుల్లా విచ్చుకుని, కిటికీ అద్దాల్లో తళుక్కుమని మెరిశాయి.

కానీ, యింట్లో మాత్రం భయంకరమైన నిశ్శబ్దం. మూడు సంవత్సరాల నుంచి, యిదే ఒంటరి జీవితం నాది. సరదాగా వెలిగించడానికి కొన్ని కేండిల్స్ తెచ్చాను కానీ, వెలిగించబుద్ధి కాలేదు. అలాగే బద్ధకంగా సోఫాలో కూర్చుని వున్నాను.

ఇంతలో నా ఫోన్ రింగయ్యింది. యూ.ఎస్ నుంచి స్వప్న ఫోన్ చేసింది.

''హలో!'' నిరాసక్తంగా పలికాను.

''అరుణ్ కలిశాడా నిన్ను?'' అడిగింది వెంటనే.

''అంటే, నీకు అంతా ముందే తెలుసన్నమాట'' కనుబొమలు చిట్లిస్తూ అన్నాను.

''అఫ్‌కోర్స్! నువ్వూ ఆలోచించు. ఎన్నాళ్ళని ఒంటరిగా వుంటావు నువ్వు? సందీప్‌తో పాచప్ చేసుకోవడానికి నువ్వు యిష్టపడలేదు. అది నీ డెసిషన్. మరి ఎందుకు నిన్ను నువ్వే పనిష్ చేసుకుంటున్నావు? దీనివల్ల ఒరిగేదేమీలేదు.

రేపేపాటికి సందీప్‌కి ముద్దుముద్దుగా తెల్లటి బుగలతో వుండే పిల్లలు పుడతారు. అప్పుడతను అన్నీ మరిచిపోతాడు. ఆ కన్నింగ్ చిత్రని కూడా నెత్తిన పెట్టుకుని పూజిస్తూ, హాయిగా, ఆనందంగా లైఫ్ గడిపేస్తాడు. నువ్వేదో పెద్ద త్యాగం చేశాననుకుంటున్నావు కానీ, అప్పుడు తెలుస్తుంది నీకు అసలైన బాధ అంటే ఏంటో?''

''...''

''అందుకే, నేను చెప్పినదాని గురించి ఆలోచించు. అరుణ్ మంచివాడు. అభీ కూడా నీకు మరీ మరీ చెప్పమని చెప్పాడు.''

''అభీ ఎలా వున్నాడు? అడిగానని చెప్పు''

''ఆ!ఁ బానేవున్నాడు. నెక్స్ట్ మంత్ యిద్దరం యిండియాకి వస్తున్నాం. బామ్మ ఆరోగ్యం బావుండడంలేదు. ఒకసారి వచ్చి చూడాలనుకుంటున్నాం. నిన్నుకూడా ఎప్పుడూ అడుగుతూనే వుంటుంది బామ్మ. వీలైతే నువ్వూ రాకూడదూ''

''ట్రై చేస్తాను''

''సరే.. అయితే అభీ వాళ్ళ మదర్ ఫోన్ చేస్తున్నారు. వెంటనే, ఎత్తకపోతే ఆవిడ అలుగుతుంది. ఎంతైనా అత్తగారు కదా'' అని గలగలా నవ్వి ఫోన్ పెట్టేసింది.

స్వప్న మళ్ళీ మామూలు మనిషయ్యింది. జీవితం నార్మల్ అయిపోయింది. స్వప్న ఎంత దెబ్బతిన్నా వెనకాల అండగా ఓ కుటుంబం వుంది.

అలాగే, సందీప్ కూడా ఎక్కువరోజులు నా గురించి ఆలోచించలేడు. అతనికి బిజినెస్ వుంది. ఫ్యామిలీ వుంది. స్వప్నలాగే, పెళ్ళి చేసుకున్న తర్వాత, తన లోకంలో పడిపోతాడు.

మళ్ళీ ఆలోచనలు కందిరీగల్లా చుట్టుముట్టేశాయి.

ఎప్పుడు పడుకున్నానో సోఫాలోనే కునుకుపట్టేసింది.

''తనూ! తనూ'' ఎవరో భుజం తట్టి లేపుతున్నారు.

''ఊఁ..'' బద్ధకంగా కళ్ళు విప్పాను.

''పిల్లాడు ఏడుస్తున్నాడు. ఏంటా మొద్దు నిద్ర..లే'' కళ్ళు విప్పి చూసేసరికి ఎదురుగా అమ్మ నిలబడి వుంది.

పక్క గదిలోనుంచి పసిపిల్లాడి ఏడుపు వినిపిస్తూ వుంది. పరుగున ఆ గదిలోకి వెళ్ళాను.

అక్కడ ఉయ్యాలలో ముద్దులొలుకుతూ, తెల్లగా బొద్దుగా ఒక బాబు కనిపించాడు. నేను గబుక్కున ఆ చిన్నబాబుని ఎత్తుకుని గుండెలకి హత్తుకున్నాను. విచిత్రం నేను ఎత్తుకోగానే బాబు ఏడుపు ఆపేశాడు.

అప్పుడే, ''ఏడుపు ఆపేశాడా?'' అంటూ సందీప్ ఆ గదిలోకి వచ్చాడు. వస్తూనే, నా భుజం మీద చేయివేసి ముందుకి వంగి బాబు నుదుటిమీద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

వెంటనే, బుజ్జిబాబు నవ్వుతూ, కేరింతలు కొట్టడం మొదలుపెట్టాడు.

''ఎంతో ముద్దుగా వున్నాడు ఎవరీ పిల్లాడు?'' అడిగాను సందీప్ వైపుకి చూస్తూ. సందీప్ నా కళ్ళలోకి చూసి నవ్వాడు.

''తెలియనట్టు అడుగుతావేం? మన బాబే'' అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఒక్కసారిగా అదంతా నమ్మలేనట్టు అనిపించింది నాకు.

సందీప్ నవ్వు, భుజం మీద తన చేతి స్పర్శ పసిపిల్లాడిని ఎత్తుకుని గుండెకి హత్తుకున్న వెచ్చదనం స్పష్టంగా తెలుస్తున్నాయి.

''ఇది కలకాదు నిజమే'' అనుకుంటుండగానే, ఠక్కున మెలుకువ వచ్చింది.

కళ్ళు విప్పి చూశాక, నేను కూర్చున్న సోఫా చుట్టూ వున్న గోడలూ కనిపించాయి. 'అది కలే' అని నిర్ధారణ చేసుకున్నాను.

కానీ మనసులో నేను పొందిన అనుభూతి వల్ల అది 'నిజమే' అన్న భ్రమలోనే వున్నాను.

సందీప్ పక్కన వుండడం, పసిపాపడి కేరింతలూ, అన్నింటికన్నా మేమంతా ఒక 'హేపీ ఫ్యామిలీ' అన్న ఫీలింగ్ సంతోషంతో ముంచెత్తాయి నన్ను.

''నీ మనసులో అంతర్లీనంగా వున్న కోరికే అలా కలలాగా వచ్చింది తనూ'' అంతరాత్మ చెప్పింది.

''నిజమే'' ఒప్పుకున్నాన్నేను.

మర్నాడు, ఆఫీస్‌కి వెళుతుండగా సెల్ రింగయ్యింది. ఒక చేత్తో స్టీరింగ్‌ని పట్టుకుని, ఫోన్‌లో స్పీకర్ ఆన్ చేశాను.

''హలో ... తన్మయీ'' వెంకట్ గొంతు వినిపించింది. వెంటనే, కారుని పక్కకి తిప్పి ఆపాను.

''సందీప్ చెల్లెలు ఉమ మేరేజ్ ఫిక్స్ అయ్యింది. రంగారావు అంకుల్ నిన్న నా దగ్గరికి వచ్చారు. నీకు యిన్విటేషన్ పంపమని అడిగారు.

పాపం ఆయనకి నిన్ను చూడాలని వున్నట్టుంది. నీ ఫోన్ నెంబర్ నా దగ్గర ఉంటుందనీ, నేను ఎవ్వరికీ యివ్వననే ఆయనకీ తెలుసు. అందుకే, నన్ను పంపించమని మరీ మరీ చెప్పి వెళ్ళారు. నీకు వాట్సప్‌లో పంపించాను చూడు''

"ఓ.కే థాంక్యూ వెంకట్" చెప్పాను.

"నువ్వు వస్తే బావుంటుంది. రంగారావుగారు కూడా పెద్దవారైపోయారు. ఆయనకి నిన్ను చూడాలనివుందని. విన్న ఆయన మాటల్లో నాకు అర్ధమైంది. ఒకసారి వస్తే బావుంటుంది నువ్వు."

"అలాగే తప్పకుండా ప్రయత్నిస్తాను"

"సందీప్ ఎలా వున్నాడు?" అని అడగాలనిపించింది. కానీ ఆగిపోయాను.

"సందీప్ నీ యింటి లోను పూర్తిగా తీర్చేశాడు. ఈ మధ్య నేనూ ఆఫీస్‌కి ఎక్కువగా వెళ్ళడం లేదు. బాగా బిజీ అయిపోయాను. అంతా వాడే చూసుకుంటున్నాడు. యిప్పుడు కంపెనీ కింద మరో యిరవై ఎకరాల పొలం, కొత్త ఎక్విప్‌మెంట్ కూడా కొన్నాడు.

ఉయ్ ఆర్ రన్నింగ్ ఇన్ ప్రాఫిట్స్ ఇన్‌వెస్ట్‌మెంట్స్ పోనూ నీ వాటా డబ్బు నీ ఎకౌంట్‌లో వేస్తున్నాడు."

"ఐ నో నేను చూసుకుంటున్నాను" చెప్పాను.

"సందీప్ నా గురించి అడుగుతాడా? చిత్రతో సందీప్‌కి పెళ్ళి జరిగిందా? లాంటి ప్రశ్నలు నా మనసుని తొలిచేశాయి.

బహుశా, నేను బాధపడతాననేమో. స్వప్నగానీ, వెంకట్‌గానీ ఆ విషయాలు నాతో ప్రస్తావించరు.

నా మనసులో ప్రశ్నలకి ఏ జవాబూ యివ్వకుండానే, వెంకట్ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

లంచ్ బ్రేక్‌లో వాట్సప్ ఓపెన్ చేసి, వెంకట్ పంపించిన యిన్విటేషన్ కార్డుని చూశాను. అప్పటికి, నాలుగోసారి ఆ ఇన్విటేషన్‌ని చూడడం.

"రంగారావుగారు ఎంతో అభిమానంతో ఈ యిన్విటేషన్‌ని పంపమని అడిగి వుంటారు" టాబ్ క్లోజ్ చేస్తూ నిట్టూర్చాను.

"ఎన్నాళ్ళని యిలా తప్పించుకుని తిరగడం? పారిపోవడం? అక్కడ నీకొక యిల్లు వుంది. మీ అమ్మ జ్ఞాపకాలు వున్నాయి. నీకొక బిజినెస్ వ్ఁది. సందీప్ మీద ప్రేమకొద్దీ యిల్లూ, నగలూ తాకట్టు పెట్టి మరీ అందులో యిన్వెస్ట్ చేశావ్. అవన్నీ వదులుకుని ఎక్కడో చెట్టు తొర్రలో దాక్కుంటానంటే, ఎలా కుదురుతుంది?" స్వప్న ఫోన్‌లోనే వాయించేసింది.

"అయితే, యిప్పుడేం చెయ్యమంటావ్ నన్ను?" విసుగ్గా అడిగాను.

"ధైర్యంగా ఊరికి వెళ్ళు. ఇష్టమైతే పెళ్ళికి హాజరు వెయ్యి లేకపోతే లేదు.

రంగారావుగారిని ఒకసారి చూసి, కనీసం పలకరించిరా. ఆ మాత్రం చెయ్యొచ్చు ఆయన కోసం. బామ్మ కూడా నిన్ను చూడాలని అడుగుతూ వుంది.

ఆ టైంకి మేం ఎలాగూ అక్కడే వుంటాం కాబట్టి, నువ్వు మా యింట్లోనే దిగు.

సందీప్ అంటే యిష్టమైతే పెళ్ళి చేసుకోవాలి. అలా కుదరదు. అనుకున్నప్పుడు ఆ ఫీలింగ్స్‌ని వదిలేసుకోవడానికి ట్రై చేయాలి. ఇంకా, అతన్నే తలుచుకుని కుమిలిపోవడం కరెక్ట్ కాదు.

ఇంకా నువ్వు యిలాగే బిహేవ్ చేస్తే నేనే నీకు థెరపీ యివ్వాల్సి వుంటుంది. నువ్వు ధైర్యంగా వెళ్ళి ఫేస్ చెయ్యి. అది మీ యిద్దరికీ మంచిది. ఆలోచించు'' స్వప్న గట్టిగా చెప్పింది.

నేను ఆలోచనలో పడ్డాను.

వారం రోజుల తర్వాత..

రైలు దిగుతూ వుండగానే సన్నగా వానచినుకులు ప్రారంభమయ్యాయి. వానతో ఆ వూరితో ముడిపడిన జ్ఞాపకాలన్నీ ఒక్కసారిగా నా అందిలో మెదిలాయి.

స్ట్రోలర్ సూట్ కేస్‌ని తీసుకుని స్టేషన్ బైటికి రాగానే, స్వప్న వాళ్ళ డ్రైవర్ కనిపించాడు. బ్యాగ్ డిక్కీలో పడేసి, కారు వెనక సీట్లో ఎక్కి కూర్చున్నాను.

స్వప్న వాళ్ళింటికి వెళ్ళేదారిలో ముందుగా, మా యిల్లు కనిపించింది. నేను ఎలా వదిలేసి వెళ్ళానో అచ్చు అలానే వుంది.

కారు కొద్దిగా ముందుకి సాగి, తర్వాతి మలుపు తిరిగింది. అక్కడ, సందీప్ వాళ్ళ యింటి కోసం నా కళ్ళు వెతికాయి.

పాతగేటు, పెంకుల పంచ, కొబ్బరి చెట్లు ఏవీ కనిపించలేదు. ఆ స్థానంలో పెద్ద విల్లా ఒకటి కనిపించింది.

''అంటే, సందీప్ కొత్తగా యిల్లు కట్టాడన్నమాట. ఖచ్చితంగా సుమిత్రాదేవి ఈ విషయంలో సంతృప్తి పడే వుంటుంది'' అనుకుని నవ్వుకున్నాను.

స్వప్న వాళ్ళింటికి చేరేసరికి, తుప్పరగా పడుతున్న వాన కాస్తా ఆగిపోయింది. వాళ్ళింట్లో దిగుతూనే అందరూ ఆప్యాయంగా పలకరించారు. అన్నపూర్ణమ్మగారిని చూడడానికి, స్వప్నా, నేనూ ఆవిడ గదిలోకి వెళ్ళాం. ఆవిడ దాదాపుగా నడవలేనిస్థితిలో వుంది. మనిషి సాయంతో బాత్రూంకి మాత్రం వెళ్ళగలుగుతుంది.

బైటకి రావాలంటే మాత్రం, వీల్ ఛైయిర్‌ని వాడుతున్నారు.

నన్ను చూస్తూనే, అన్నపూర్ణమ్మగారు నవ్వింది.

''నన్ను చూడడానికి వచ్చావుటే. మా స్వప్న పెళ్ళి అయ్యింది. నీ పెళ్ళి కూడా అయ్యేదాకా వుండి, పోవాలనుకుంటున్నాను. త్వరగా పెళ్ళి చేసుకో'' అందావిడ. ఒంట్లో ఓపిక లేకపోయినా, కంఠం మాత్రం అలాగే వుంది.

ఆ రోజు సాయంత్రం రాజ్యంగారు, నేను వచ్చానని తెలిసి నన్ను చూడడానికి వచ్చారు.

''ఇది వరకటి కంటే, కాస్త ఒళ్ళు తేలి బావున్నావు'' అంది నన్ను చూస్తూనే. వాళ్ళమ్మాయి యింజనీరింగ్ వచ్చే యేడాదిలో పూర్తవతుందట. అమ్మనీ, అమ్మ మంచితనాన్ని చూసుకుని, కాసేపు బాధపడింది.

ఆవిడ వెళ్ళిపోయిన ఓ అరగంటకి, అందరినీ లాన్‌లో సమావేశపరిచింది స్వప్న. అందరం టీ తాగుతూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చున్నాం.

సరదాగా మాట్లాడుతూ వున్నవాళ్ళల్లా, ఉన్నట్టుండి ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ వున్నారు స్వప్న అభీ.

''ఏం జరిగిందబ్బా'' అని ఆలోచించే లోపలే వెనక నుంచి ''సర్‌ప్రైజ్'' అని గావుకేక వినిపించింది.

ఉలిక్కిపడి, కిందపడబోయి తమాయించుకుని, వెనక్కి తిరిగాను వెనకాల, భుజానికి బ్యాగ్‌లో పళ్ళన్నీ కనిపించేల నవ్వుతూ అరుణ్ కనిపించాడు.

"నువ్వేంటిక్కడ?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాను.

"నేనే రమ్మన్నాను" స్వప్న చెప్పింది.

"మా నాన్న కబుర్లు అభీకి సరిపోవు. పోతే, మాధవన్నయ్య ఎప్పుడూ బిజీగా వుంటాడు. అందుకే, యిక్కడున్న నాలుగు రోజులూ అభికి కంపెనీగా వుంటాడని రమ్మన్నాను."

స్వప్న నాతో అంటూ అభీతో కళ్ళు కలిపి నవ్వడం నా కంటబడింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments